

по много се наскърбявахъ отъ туй; никаква новина веќе не ми обадихъ за домородството ми.

Тогази, като си вжображявахъ, че баща ми и майка ми сж умрѣли, може и братията ми, и Жозефина, другата ми драга сестра; че Марийка, като ги прѣживѣла сичкитѣ, не ще се забави да се изгуби отъ мжкитѣ на самотата и отъ строгоститѣ на поканянето, осѣцахъ се отъ день на день да си изгубивамъ животътъ.

Понѣкоги още, осѣнъ обикновеннитѣ ми страда-нията, като се мжчяхъ отъ нови болѣсти, каквото отъ страшенъ колець, съсъ бѣлѣзи, които приличяхъ на холера-морбусъ, надѣвахъ се да умрж. Да, право казвамъ, *надѣвахъ се.*

Обаче, о човѣшко противорѣчие! като хвърляхъ единъ погледъ на другарятъ си, който бѣше толкосъ поблѣднѣлъ, осѣцахъ си сърдцето наранено като мисляхъ, че ще го оставиж самъ, и желаяхъ да живѣиж още!

На три пѣтя дохождахъ отъ Виена високи чиновници да прѣгледуватъ тъмницитѣ ни и да се увѣрижтъ че не се прави тамъ нищо противно на дисциплината. Първата отъ тия визити бѣше визитата на баронъ фонъ Мюнхъ. Нажяленъ отъ милость, като видѣ малкото свѣтлина, която ни бѣхж оставили, обрече се да ни даде по много свѣтлина, чрѣзъ единъ фенеръ, когото ще поиска да ни турятъ нѣколко часа прѣзъ ноцта върху външнитѣ врата на тъмницата ни. Визитата му станж на 1825. Слѣдъ една година послѣ, доброто му намѣрене се испълни. И по тоя начинъ благодаренье на тая гробна свѣтлина, можих-